

Ինչ մո՛ր եկեք, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

*Հունվար, 2017թ.
N 1(85)*

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒԻ**

Հոյակ փետում 2009թ. Տալիսից

**ԻՆՉՊԵ՞Ս ԵՄ ԵՍ ԱԶԴՈՒՄ
ՈՒՐԻՇՆԵՐԻ ՎՐԱ**

**ԱՌԱՋ ԽՆԴՐԵՅԵՔ
ԱՍՏԾՈՒ ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ**

ՀՈՐ ՆՎԵՐԸ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս, 2017թ., № 1 (85)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Իզոր Ազանով

Ինչպե՞ս են ես ազդում ուրիշների վրա... 1

Ռուդոլֆ Նարությունյան

Առաջ խնդրեցեք Աստծու թագավորությունը.....6

Նոր նվերը.....10

Իրական արժեքը գիտի միայն մասնագետը.....11

Բժշկի դարձի ուղին.....13

Թեհմինե քույրիկի վկայությունը.....15

Ներաքրքիր պարահար.....16

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ բերրի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԻՆՉՊԵՍ ԵՄ ԵՍ ԱԶԴՈՒՄ ՈՒՐԻՇՆԵՐԻ ՎՐԱ

Հռոմեացի մի կայսր որոշում է իր ծննդյան տարեդարձը շատ շքեղ նշել, սակայն տոնակատարության օրը հորդառատ անձրև է թափվում: Ջայրանալով՝ նա իր զինվորներին հրամայում է լարել աղեղները և նետերն արձակել դեպի երկինք՝ արտահայտելով իր դժգոհությունը երկնքի դեմ: Սակայն նետը չի կարող հավերժ թռչել դեպի վեր, որքան էլ լավ նետաձիգ արձակած լինի այն. նետերը, բնականաբար, երկնքից ընկնում են արձակողների գլուխներին:

Բարեկամներս, այս պատմությունից ուզում եմ մի եզրակացություն անել. այն, ինչը մենք մեր սրտերից մեր իսկ շուրթերով ուղարկում ենք երկինք, արդյունքում որոշում է, թե երկնքից ինչ կիջնի մեզ վրա: Եթե երկինք ենք ուղարկում դժգոհության, տրտման, զայրության նետեր, Աստված կհետաձգի օրհնությունն ու քո կյանքում Իր ներկայությունը: Եվ ընդհակառակը, եթե կյանքում քեզ հանդիպող դժվարություններից անկախ դու երկինք ես ուղարկում գոհության և շնորհակալության նետեր, ապա այնտեղից քո կյանքը կլցվի Աստծու ներկայությամբ, որը քեզ կպահի ու կպահպանի, կառաջնորդի քո կյանքի բոլոր օրերում:

Ես ձեզ կոչ եմ անում ցանկացած պարագայում երկինք ուղարկել միայն փառք և գոհություն, որպեսզի երկնքից էլ իջնի Աստծու ողորմությունն ու օրհնությունը:

Աշխարհում մարդկանց մեծ մասին հետաքրքրում է, թե ովքեր և ինչպես են ազդում իրենց վրա: Այլ կերպ ասած՝ նրանք շրջապատի մարդկանց բաժանում են խմբերի. ով է իրենց տրամադրությունը բարձրացնում և ով է իրենց տրամադրությունը զցում: Եկե՛ք այօր չնայեք մեր շուրջը, այլ նայեք մեր ներսը և տեսնենք, թե ինչ են ստանում ուրիշները մեզնից: Մենք ուրիշների համար կարող ենք լինել կա՛մ օրհնություն, կա՛մ զայրակցություն, կա՛մ նրանց սրտերի խոցերին բուժիչ յուղ, կա՛մ էլ աղ:

Եփես. 4:29-ում կարդում ենք. «Բնաւ ձեր բերնէն ապականեալ խոսք մը չելլէ, հապա ինչ որ աղեկ է՝ պետք եղած շինութեանը համար, որպէս զի լսողներուն շնորհք տայ»: Եթե մենք ունենք խոսելու ունակութիւն, ուրեմն խոսքով կարող ենք մարդկանց վրա ազդեցություն ունենալ՝ թե՛ դրական և թե՛ բացասական: Աստվածաշունչն ասում է. «Ոչ մի ապականյալ խոսք դուրս չգա ձեր բերանից»: Հարց է առաջանում, հապա ինչպիսի՞ խոսք. «...հապա ինչ որ աղեկ է՝ պետք եղած շինության համար, որպեսզի լսողներին շնորհք տա»: Այստեղից պարզ է դառնում, որ մեր արտաբերած բառերը կարող են ինչ-որ մեկին բերել կամ շինություն, կամ ավերածություն: Գաղտնիք չէ, որ մեր խոսքերից խոցված շատ մարդիկ կան: Մենք այդ մարդկանց չենք հարվածել, չենք նվաստացրել, այլ միայն նրանց հասցեին ինչ-որ բան ենք ասել, որն էլ խորը վերքեր է բացել նրանց սրտերում: Եվ այս բանից ելնելով՝ ես հարցս ուղղում եմ ինձ. «Ես ինչպե՞ս եմ ազդում ուրիշների վրա»: Հռովմ. 14:13-ում ասվում է. «Ալ զիրար չդատենք, հապա որոշենք մեր մտքերուն մեջ՝ խոչ կամ գայթակղութիւն չդնել որևէ եղբոր»:

Խոսքերից բացի, մենք մեր կյանքում թույլ ենք տալիս արարքներ, որոնք անդրադառնում են մարդկանց վրա: Մենք հաճախ մոռանում ենք, որ մեր գործերն ու արարքները տես-

նում են մարդիկ, և այդ արարքներն էլ նրանցից ոմանց համար կարող են լինել գայթակղության, ոմանց համար՝ գլորման պատճառ: Պողոս առաքյալն ասում է. «...ինձ նմանվեք...»: Մենք մեր կյանքով կարող ենք բարի գործերի օրինակ հանդիսանալ: Կարևոր է ոչ միայն ճիշտն իմանալը, այլ նաև ճիշտ վարվելը:

Ես մի լավ ընկեր ունեմ, որ Կիևում հովվական ծառայություն է անում: Մի անգամ նա ինձ պատմեց, որ իրենց եկեղեցուց մի քույր և մի եղբայր որոշել էին ամուսնանալ: Երկուսի ծնողներն էլ անհավատ էին ու ֆինանսապես վատ վիճակում: Պսակվող զույգերը գալիս են հովիվ եղբոր մոտ և ասում, որ պսակադրություն կլինի, սակայն հարսանեկան խրճույք անել չեն կարող: Եղբայրը հարցնում է նրանց, թե ինչքան գումար ունեն: Նրանք ասում են, և ընկերս նրանց հանգստացնում է՝ ասելով. «Մի՛ անհանգստացեք, մի բան կմտածենք»: Հարսանիքի նախօրյակին հովիվն իր մեքենայով գնում է շուկա, խանութներ, կատարում անհրաժեշտ բոլոր գնումներն ու իր ընտանիքի անդամների ուժերով կազմակերպում հարսանեկան խնջույքի ողջ պատրաստությունը: Հարսանիքի վերջում հովիվը մոտենում է նորապսակներին և ասում, որ երեքշաբթի օրն իրենց տուն է հրավիրում: Երբ նրանք գնում են հովվի տուն, փեսայի առաջին հարցը հետևյալն է լինում.

«Եղբայր, ասա՛ խնդրեմ, մենք քեզ որքա՞ն ենք պարտք»: Հովիվը նայում է երիտասարդի աչքերին և ասում. «Դուք ինձ ոչինչ պարտք չեք, բայց եթե երբևիցե տեսնեք մեկին, որն ունի ձեր օգնության կարիքը, նրա հետ վարվեք այնպես, ինչպես ես վարվեցի ձեզ հետ»: Երիտասարդները հուզվում են ու դժվարանում են հասկանալ, որ ներկա պայմաններում կարող են լինել մարդիկ, ովքեր Հիսուսի սիրուց դրդված անում են այդպիսի բաներ:

Եվ այսպես, մենք ազդում ենք մարդկանց վրա մեր խոսքերով ու գործերով: Բարեկամներս, ես չգիտեմ՝ դուք գիտեի՞ք, թե՞ չէ, բայց ոչ մի մարդ թշնամիներով չի ծնվում: Իսկ հիմա փորձենք հասկանալ, թե ինչպես են թշնամիներ հայտնվում մեր կյանքում: Ասեմ ձեզ, մենք նրանց ձեռք ենք բերում կյանքի ընթացքում՝ մեր խոսքերի և գործերի շնորհիվ: Նույնպես էլ քո խոսքերի և գործերի միջոցով դու կարող ես քո թշնամիների թիվը նվազեցնել ու հասցնել զրոյի:

Եկեք տեսնենք, թե բնության մեջ ո՞ր կենդանու բնական թշնամին ո՞րն է. մկան բնական թշնամին կատուն է, կատվի բնական թշնամին՝ շունը, իսկ մարդու թշնամին՝ մեկ այլ մարդը: Կենդանական աշխարհում միևնույն տեսակի կենդանիներն իրար թշնամի չեն, բայց մարդու թշնամին մարդն է, որի դեմ մենք թշնամանում ենք մեր

բառերի ու արարքների պատճառով: Սիրելիներ, Հիսուսը մեզ չի կանչել, որ մենք մեծամտությամբ ու հպարտությամբ մարդկանցից զատվենք, Նա մեզ կոչ է արել խաղաղություն ունենալ բոլորի հետ, որքան հնարավոր է:

Դուք նկատե՞լ եք, որ կան մարդիկ, ովքեր մարդկանց ձգում են դեպի իրենց, իսկ կան մարդիկ, ովքեր մարդկանց վանում են իրենցից: Կան մարդիկ, ովքեր ցանկանում են բոլորի հետ ընկերություն անել, բայց նրանց մոտ դա չի ստացվում: Եվ կան մարդիկ, ովքեր ընկերներ չեն փնտրում, բայց ընկերների թիվն օրեցօր մեծանում է: Այդ ամենը կախված է նրանից, թե ուրիշները ձեզանից ինչ են ստանում: Ես ձեզ բացատրեմ մի օրինակի վրա. մեկի մոտ ինչ-որ թեթև ցավ կա, որի համար դիմում է բժշկին: Բժիշկն ինչքան որ հասկանում է, օգնում է հիվանդին: Բժշկին այցելելուց հետո ցավերը շատանում են: Եթե այդ անձնավորության մտերիմ մարդկանցից մեկը փորձի դիմել նույն բժշկին, ի՞նչ եք կարծում, նա թույլ կտա՞, որ իր ընկերն էլ գնա այդ բժշկի մոտ: Իհարկե՝ ոչ: Կամ եթե մեկն իր տրտմության պահին դիմել է քեզ, և դու նրան գոտեպնդել ես, ոգևորել ես, ասել ես, որ նրա հոգսի համար դու էլ կադոթես, որ քո վիճակն ավելի վատ է եղել, բայց Աստված ամեն բան լուծել է, նա քեզնից կխուսափի՞: Ո՛չ, դեռ մի բան

Էլ մյուսներին կասի, որ քեզ մոտ գան: Գիտե՞ք, եկեղեցում լինում են մարդիկ, որոնք հիշեցնում են լարված ալկան: Ես երբեմն եկեղեցու սպասավորներին անվանում եմ սակրավորներ: Ես ինքս հովիվ եմ և գիտեմ, թե ինչ եմ ասում: Երբեմն նայում ես մարդուն ու մտածում, որ նա խիստ լարված է, և վախենում ես նրան մոտենալ: Այդպիսի մարդու հետ շփվելիս անընդհատ մտածում ես. «Հանկարծ մի բան սխալ չասեմ», քանի որ եթե մի բան դուր չգա՝ այնպես կալայթի, որ քեզ էլ, շրջապատողներին էլ կվնասի:

Եթե դու նույնպես «լարված ալկան» ես, ապա մի անգամ այդպիսի բանի հանդիպածն արդեն Աստծու իմաստությունը կդրսևորի և քեզ չի մոտենա, իսկ դու կսկսես բողոքել, որ քեզ ոչ ոք չի սիրում: Ես քեզ կարող եմ ասել, թե ինչու. որովհետև դու արդեն մի քանի հոգու վնասել ես: Աստվածաշունչն այդպիսիների համար ասում է. «Անկարգ վարմունք ունեցողները խրատեցեք»:

Ես երբեմն որոշ մարդկանց Չեռնոբիլ եմ անվանում. չգիտես երբ կալայթի, իսկ պալթելու դեպքում ռադիոակտիվ ֆոնը կծածկի ոչ միայն շրջապատողներին, այլ նաև ողջ եղբայրությանը: Մոլորվալի մեր եղբայրներից մեկը պատմեց, որ իրենց եկեղեցում մի երիտասարդ եղբայր է եղել, որը բոլորի համար խնդիրներ է ստեղծել: Նրա հովիվը մի բան ասաց,

որն ինձ շատ դուր եկավ: Նա ասում էր. «Եթե Աստված մեկին ցանկանա պատժել, ապա կծանոթացնի այդ եղբոր հետ»: Ուզում եմ ձեզ հարցնել. եկեղեցում ձեզ համբերո՞ւմ եմ, թե՞ վայելում եմ ձեր ներկայությունը:

Բարեկամներս, գիտե՞ք, որ մենք երբեմն ունենում ենք բարի նախանձ, բայց չենք ունենում իմաստություն: Ես հիմա իմ կյանքից մի բան պատմեմ. երբ ես աշխատում էի Բելառուսի Հանրապետության էներգամատակարարման համակարգում, տարին մեկ անգամ քննություն էինք հանձնում: Քննության պահանջներից մեկն էր նաև մանեկենի վրացույց տալ, թե ինչպես կարելի է մարդուն առաջին օգնություն ցուցաբերել սրտի մերսման միջոցով: Պետք էր այնպես սեղմել կրծքավանդակին, որ կրծքավանդակի ոսկրերը չջարդվեին, բայց շնչառությունը վերականգնվեր: Ուշադրություն դարձրեք, ես բարի նպատակներով եմ սեղմում մարդու կրծքավանդակը, բայց այնքան ջանասիրություն եմ դրսևորում, որ կոտրում եմ այն, և մարդը մահանում է: Հասկանո՞ւմ եք, նպատակը բարի էր, բայց չբավականացրեց իմաստությունը: Հոգևոր մարդկանց մոտ պետք է լինի այնպես, ինչպես բժշկի մոտ. մեզ հետ շփումից հետո մարդու վիճակն առնվազն չպետք է վատանա, իսկ եթե փոխվեց դեպի լավը, դա արդեն հրաշալի է:

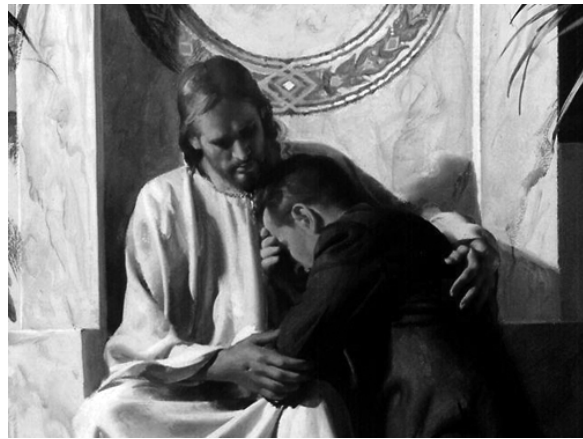
Մյուս տարածված սխալն այն է,

որ մենք, փոխանակ մեր հարաբերությունները պարզաբանենք Աստծու հետ, շարունակ իրար նկատմամբ ենք պարզաբանում, թե ով է ճիշտ, ով՝ սխալ: Մենք ասում ենք. «Դուր է գալիս իրեն թե ոչ, կարևոր չէ, ես իր ճակատին ճիշտն ասացի»:

Ես Նիկոլայ անունով մի լավ ընկեր ունեմ: Նրա կյանքում մեծ դժբախտություն տեղի ունեցավ, և դրանից հետո նրա մի աչքի փոխարեն պրոթեզ է, իսկ մյուս աչքը շատ քիչ է տեսնում: Եվ ահա Նիկոլայն ինձ պատմում է, որ անդամական հավաքույթից հետո նրա տուն է գալիս մի եղբայր և ասում է. «Դուր կգա իրենց թե ոչ, կարևոր չէ, ես իրենց ճակատներին ճիշտը ասացի»: Իսկ Նիկոլայը նրան ասում է. «Հանգստացի՛ր, հանգստացի՛ր, պետք չէ բորբոքվել»: Իսկ երբ արդեն հանգստանում է, Նիկոլայը նրան բացատրում է. «Դու իմ երեսին կարող ես ասել, որ ես կույր եմ: Դա ճիշտ է, ես կույր եմ: Բայց ասա՛ խնդրեմ, ի՞նչ օգուտ կա այդ ճշտից: Այն ինձ մխիթարե՞ց, ոգևորե՞ց, գոտեպնդե՞ց... Ի՞նչ փոխեց այն իմ կյանքում»: Այդ եղբայրը վերջապես սկսում է հասկանալ:

Եթե դու մեկին ասում ես ճիշտը, և մարդն ընկնում է հոգևոր նոկաուտի մեջ կամ շաբաթներ շարունակ արցունքներով թրջում է բարձր, ապա այդ ճշտի մեջ Աստված չկա: Գիտե՞ք ինչու եմ այդպես համարձակ ասում,

որովհետև ունեմ հրաշալի օրինակ. կարող եք նայել Հիսուս Քրիստոսին: Նա փշրված եղեգը չկոտրեց, այլալան պատրույզը չմարեց:

Հիսուսը լավ գիտեր ամեն մի մարդու և կարող էր բոլորին դեմ տալ պատին՝ ասելով. «Լսի՛ր, դու չէի՞ր, որ...», նա գիտեր բոլորի թաքուն մտքերը, սակայն Հիսուսը ոչ մեկին վատ վիճակի մեջ չդրեց, որովհետև Նա ցանկանում էր օգնել մարդկանց: Իսկ մենք երբեմն չենք ունենում զոնե մի քիչ իմաստություն ու խոհեմություն, որպեսզի մարդուն չվնասենք:

Ուրեմն կարևորը ոչ թե ճիշտն ասելն է, այլ մարդուն օգնելը, իսկ դրա համար անհրաժեշտ է ունենալ վերին իմաստություն: Մարդուն հոգևոր նոկաուտի մեջ գցելու համար մեծ խելք հարկավոր չէ, առանց մեզ էլ աշխարհը լի է այդպիսի մարդկանցով: Եկե՛ք մեզ շրջապատողների համար լինենք օժման յուղ ու օրհնություն: Հռոմ. 12:10-ում գրված է. «Եղբայրսիրութեան մեջ գործվալից եղէք, պատուելու մեջ իրարմե՛ անցէք»: Աստվածաշունչը մեզ չի առաջարկում փակել

աչքերը մյուսների թերությունների վրա, դառնալ անտարբեր, այլ առաջարկում է եղբայրասիրության մեջ միմյանց հանդեպ լինել գթասիրտ, մեղմ վերաբերմունքով դրսևորել մեր սերը: Տերը մեզ տանում է հենց այս հարաբերություններին՝ երկնային, անապակ, մաքուր:

Ես ինքս, լինելով հովիվ, հաստատ կարող եմ ասել, որ մեր ժամանակի մոտ 70 տոկոսը զբաղեցնում է մարդկանց միջև հարաբերությունների պարզաբանումը: Ուկրաինայի հովիվներից մեկին ասել էին. «Դու

մտածում ես, թե եկեղեցում քեզ բոլորը սիրո՞ւմ են»: Ինչին նա հրաշալի էր պատասխանել. «Ես ընդհանրապես չեմ ուզում ապրել այնպես, որ բոլորն ինձ սիրեն: Ես ցանկանում եմ, որ Աստված ինձ այնպիսի սիրտ տա, որ ես բոլորին սիրեմ»: Հրաշալի է, որ մարդու նպատակը սիրված լինելը չէ, այլ բոլորին սիրելը:

Թող Տերն օրհնի մեզ, որ մեր նպատակը լինի սիրել ու օգնել մարդկանց: Ամեն:

Իզոր Ազանով, Բելառուս

ԱՌԱՋ ԽՆԴՐԵՑԷՔ ԱՍՏԾՈՒ ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մատթ. 6:33-ում կարդում ենք մեր Տեր Հիսուսի խոսքը. «Բայց առաջ խնդրեցեք Աստուծոյ թագաւորութիւնը և անոր արդարութիւնը, ու այդ բոլոր բաներն ալ ձեզի պիտի տրուին»: Մենք՝ որպէս Աստծու զավակներ, մտածելու առիթ ունենք, թե այսօր ի՞նչ ենք խնդրում:

Շատ հավատացյալներ մտածում են, որ եթե այս կամ այն պրոբլեմը լուծվի, ապա ամեն բան լավ կլինի, ինքն ուրախ կլինի: Պարզ է, որ երբ մարդուն անհանգստացնող պրոբլեմը լուծվում է, նա ուրախանում է, բայց այդ ուրախությունը երկար չի տևում, քանի որ առաջանում է մեկ ուրիշ պրոբլեմ, ու ընդհատվում է

մարդու ուրախությունը, որից հետո լինում է տխրություն ու հուսահատություն:

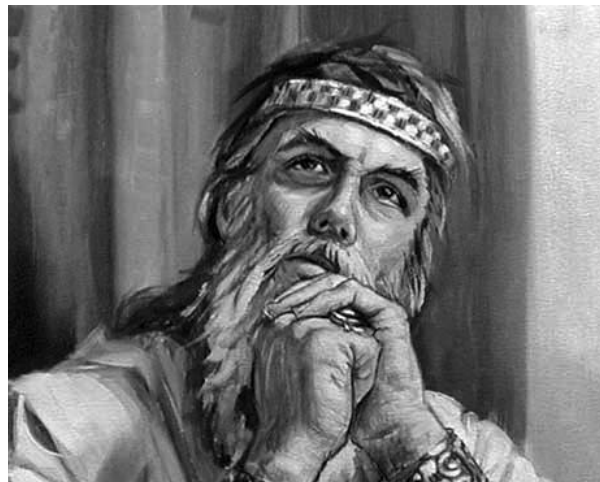
Սիրելիներ, Աստծու խոսքը մեզ բացում է, որ կյանքը, երջանկությունը Աստծու ներկայության մեջ է. նա, ով գտնվում է Նրա ներկայության մեջ, ունենում է անսահման ուրախություն: Եղբայրներ և քույրեր, քանի դեռ մարդու ներսում չի կատարվել հավատքի փոփոխության հրաշքը, նա իր կյանքը, ուրախությունը տեսնում է իր ունեցվածքի, իր դիրքի, իր պրոբլեմների լուծման մեջ: Թեպետ Աստծու Խոսքը մեզ ասում է. «Առաջ խնդրեցեք Աստուծոյ թագաւորութիւնը և անոր արդարու-

թիւնը», բայց մենք այդպէս չենք վարվում, այսինքն՝ չենք փնտրում երկնքի արքայությունը, այլ փնտրում ենք մեր պրոբլեմների լուծումը: Այդ պատճառով մեր աղոթքները շատ հաճախ տեղ չեն հասնում: Աստված ուզում է մեզ տալ Իր Կյանքը, Ինքը հենց դրա համար է եկել աշխարհ. «Ես եկայ, որ դուք կեանք ունենաք» (Հովհ.10:10): Նա ուզում է, որ մենք առաջին հերթին խնդրենք հավիտենական կյանքը: Սիրելի՛ս, դու ուզում ես տուն ունենալ, մեքենա ունենալ, եթե ամուսնացած չես՝ ուզում ես ամուսնանալ, եթե աշխատանք չունես՝ ուզում ես աշխատանք գտնել և այլն... Իհարկէ, այս կյանքի համար այդ բոլորը կարևոր են, և Աստված կյանքի ու աստվածաշտության վերաբերյալ բոլոր բաները մեզ տալիս է: Սակայն չէ՞ որ մարմինը՝ հագուստից և կյանքը՝ կերակուրից ավելի կարևոր են:

Երբ Աստված Գաբաժոնի մեջ գիշերվա երագով երևաց Սողոմոնին ու ասաց՝ մի բան խնդրիր, որ տամ քեզ, Սողոմոնն ասաց. «Քո ծառային իմաստուն սիրտ տուր, որպեսզի Քո ժողովրդին դատի և բարին ու չարը որոշի, քանզի այս մեծ ժողովրդիդ ո՞վ կարող է դատել»: Սողոմոնի այս խնդրանքը Տիրոջ աչքին հաճելի երևաց, և Տերը նրան ասաց. «Որովհետև այս բանը խնդրեցիր, ու քեզի շատ օրեր չխնդրեցիր, ու քեզի հարստութիւն չխնդրեցիր, ու քու թշնամի-

ներուդ հոգին չխնդրեցիր, հապա իրաւունքը իմանալու իմաստութիւն խնդրեցիր, ահա քու խօսքիդ պէս ըրի. ահա քեզի իմաստուն ու հանճարեղ սիրտ տուի, այնպէս որ քեզմէ առաջ քեզի պէս մէկը եղած չէ, ու քեզմէ ետքն ալ քու նմանդ պիտի չեղէ» (Գ. Թագ.3:5,9,11-12):

Տեսեք, թե ինչ խնդրեց Սողոմոնը: Նա չասաց, թե՝ ես թագավոր եմ, ցանկանում եմ, որ շատ մեծ հարստություն ունենամ, որ բոլոր թագավորներն ինձ հպատակվեն, ու իմ բոլոր թշնամիների հոգին իմ ձեռքում լինի: Նա իր համար երկար կյանք չխնդրեց, որ բոլոր պատերազմների մեջ հաղթություն ունենա, ու այս կյանքի բոլոր պրոբլեմները լուծվեն իր ուզած ձևով, թեև գիտեր, որ Աստված այդ ամենը կարող էր տալ:

Հետաքրքիր է նաև այն, որ Սողոմոնն իմաստություն խնդրեց ոչ թե նրա համար, որ ինքը բոլոր մարդկանցից ավելի հռչակավոր լինի իր իմաստությամբ, այլ նրա համար, որ կարողանա բարին ու չարը որոշել և

Աստծու ժողովրդին արդարությամբ դատել:

Այսօր Աստված մեզ՝ քրիստոնյաներիս, ասում է, որ առաջ խնդրենք Աստծու թագավորությունը և Նրա արդարությունը, ու մնացած բոլոր բաները պիտի տրվեն մեզ: Ի՞նչ կատարվեց Սողոմոնի կյանքում. նա ստացավ նաև այն, ինչը չէր խնդրել:

Իհարկե, կան քրիստոնյաներ, որոնք կվարվեն Սողոմոնի պես և կխնդրեն իմաստություն՝ Աստծուն նվիրվելու ու Նրան ծառայելու համար, բայց կան նաև հավատացյալներ, որոնք սկզբում կխնդրեն իրենց պրոբլեմների լուծումը, իսկ հետո միայն՝ Աստծու թագավորությունը:

Սիրելիներս, չէ՞ որ Աստծու Խոսքը մեզ հստակ սովորեցնում է, որ հոգ չանենք այն մասին, թե ի՞նչ պետք է ուտենք, ի՞նչ պետք է խմենք, ի՞նչ պետք է հագնենք, քանի որ այդ ամենը հեթանոսներն են խնդրում: Խոսքն ասում է. «Իսկ դու խնդրի՛ր երկնքի արքայությունը, և մնացածը կլինի»։ Եթե Աստված մեր մագերի հաշիվն անգամ գիտի, չէ՞ որ Նա շատ լավ գիտի նաև, թե մարդուն ինչ է պետք:

Երբ Ադամն ու Եվան մեղանչեցին ու Աստծու փառքից ընկան, Աստված Իրեն հավատացողների համար բացեց ի հավիտենից ծածկված ծրագիրը՝ փրկել մարդկությանը Իր որդու միջոցով: Եվ Աստված մեզ փրկելու համար տվեց Իր միածին Որդուն, որպեսզի ով հավատա՝ չկորսվի, այլ հավիտենական կյանք ունենա: Տերն

ուզում է, որ մենք դառնանք Իր ուրախությունը, և Ինքն էլ լինի մեր ուրախությունը: Իսկ ո՞րն է այդ ուրախությունը: Այդ ուրախությունը Քրիստոս կյանքի մեջ գտնվելն է, որ երբ քո շուրջը կարծես թե ուրախանալու ոչինչ չկա, բայց քո ներսը ցնծում է ուրախությամբ: Եվ մարդկանց մեջ հարց է առաջանում, արդյոք որտեղի՞ց թեզ այդ ուրախությունը, քանի որ քո վիճակին նայելով՝ կարծես ոչ մի ուրախանալու բան չկա, բայց դու ուրախ ես... Դու ուրախ ես փրկության այն ուրախությունով, որ մարդը քո ձեռքից չի կարող վերցնել. դա Քրիստոս կյանքի ներկայությունն է քո մեջ, և դրանից մեծ ուրախություն այլևս ոչ մի տեղ չես կարող գտնել:

Ցավոք սրտի մենք՝ հավատացյալներս, շատ հաճախ որոշ բաներից նեղվում ենք, բայց երբ սկսում ենք տրտնջալ և բողոքել, որ Աստված մեր որևէ հարց չի լուծում, դա արդեն շատ վատ է, քանի որ մոռանում ենք այն մեծ ծրագիրն ու գործը, որ Աստված մեր կյանքի համար արել է:

Սիրելիներ, Աստված մեր պրոբլեմների լուծման երկու ճանապարհ ունի՝

1. Աստված տալիս է այն, ինչը թեզ հուզում ու անհանգստացնում է այս կյանքում: Սա արտաքին լուծում է:

2. Աստված փոխում է քո սիրտը, ու այն, ինչը թեզ համար պրոբլեմ էր, այլևս պրոբլեմ չի լինում: Այսինքն՝ պրոբլեմն ունենում է ներքին լուծում:

Աստված ուզում է, որ պրոբլեմը լուծվի երկրորդ ձևով, այսինքն՝ այն

լուծվի մեր սրտում, իսկ դրանից հետո արդեն գործնականում կլուծվի:

Ասենք՝ քո ցանկությունը տուն ունենալն էր, ինչի համար դու տառապում էիր, վշտանում էիր, աղոթք ու աղաչանք էիր անում: Վերջապես Աստված այդ տունը տվեց քեզ: Արդյոք ինչքա՞ն էս դու այդ տնով ուրախանում: Չէ՞ որ որոշ ժամանակ հետո այդ տվածը դառնում է սովորական: Այդպես է նաև մնացած բոլոր պարագաներում. սկզբում դու ուրախանում ես, իսկ որոշ ժամանակ հետո այդ ամենը դառնում է սովորական և այլևս չի ուրախացնում քեզ: Բայց Հիսուս Քրիստոս կյանքը, որ Աստված տվել է քեզ, ոչ թե ժամանակավոր, այլ հավիտենական ուրախություն է: Եվ չկա ավելի մեծ ուրախություն, քան այն, որ Աստված կարող է քեզ տալ. դա Իր փրկությունն է և այդ փրկության ուրախությունը:

Սիրելի՛ քույրեր և եղբայրներ, Աստված մեզ սիրում է, և Իր սիրուց ելնելով՝ մեզ համար արեց ամենամեծ ողորմությունը՝ Իր Որդու կյանքը մեզ շնորհեց: Նա մեզ համար անեծք կրեց, որպեսզի մենք անեծքից դուրս գանք ու ստանանք օրհնություն: Մի՞թե Աստված այդ կյանքը մեզ տվեց, մի՞թե Հիսուս Քրիստոս տառապեց, չարչարվեց, անեծք կրեց մեր փոխարեն, մահացավ, որպեսզի ես ու դու լավ ապրենք, այս կյանքում ուտենք, խմենք, առողջ լինենք, վայելենք այս կյանքի հաճույքները և ոչ մի պրոբլեմ

չունենանք: Մի՞թե Նա այդ ամենը դրա համար արեց: Իհարկե՝ ոչ: Բայց մենք, ցավոք սրտի, շատ հաճախ հենց սա էլ խնդրում ենք Աստծուց՝ մոռանալով ամենակարևորի՝ հավիտենական կյանքի մասին:

Երբ մենք խոսում ենք մեր հոգսերից և խնդրում ենք աղոթել դրանց համար, չենք խոստովանում և չենք էլ անհանգստանում, որ արդեն վաղուց հաշտ չենք Աստծու հետ, որ մեր կյանքից Քրիստոսի ներկայությունը հեռացել է, որ մեր աղոթքին Աստված չի պատասխանում: Մենք միայն մտածում և խոսում ենք մեր հոգսերի մասին, պատմում ենք, որ Աստված մեր այդ հոգսը չի լուծել և խնդրում ենք, որ եղբայրները աղոթեն, որպեսզի պրոբլեմը վերջապես լուծվի: Միքելինե՛ր, Աստված մեզ կյանք տվեց ոչ այդ ամենի համար: Հիսուս Քրիստոս Իր կյանքը դրեց, որպեսզի ես և դու Կյանք ունենանք, այն էլ՝ հավիտենական:

Եթե Աստված Իր Որդուն տվեց, ինչպե՞ս մնացած ամեն բաները Նրա հետ մեզ չի պարզվի: Ուրեմն եկե՛ք վստահենք Աստծուն և խնդրենք առաջ երկնքի թագավորությունն ու արդարությունը: Ինքը գիտի, թե ինչ է մեզ պետք, և Իր կամքի համեմատ տալիս է ամեն բան իր ժամանակին: Աստված մարդ չէ, որ սուտ խոսի: Թող Նրա սուրբ անունը փառավորվի: Ամեն:

ՀՈՐ ՆՎԵՐԸ

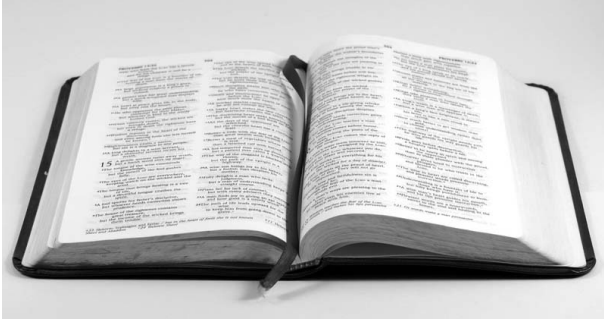
Մի երիտասարդ տղա պատրաստվում էր իր ավարտական երեկոյին: Շատ ամիսներ նա երազել էր մի գեղեցիկ սպորտային մեքենայի մասին, որը ցուցադրված էր ավտոմեքենաների սրահում: Նա գիտեր, որ հայրը կարող էր գնել այդ մեքենան, և հորն ասել էր, որ դա իր միակ ցանկությունն է:

Մոտենում էր ավարտական երեկոյի օրը, և երիտասարդն անհամբեր սպասում էր, որ հայրը որևէ նշանով ցույց տա այդ մեքենան գնած լինելու հանգամանքը: Վերջապես ավարտական երեկոյի օրը եկավ, և առավոտյան հայրը կանչեց տղային իր մոտ, ասաց, թե ինքը որքան հպարտ ու երջանիկ է, որ ունի այդպիսի որդի, որին շատ-շատ է սիրում: Հայրը որդուն տվեց գեղեցիկ փաթեթավորված մի տուփ: Հետաքրքրությամբ և մի փոքր էլ հիասթափված տղան բացեց տուփը և այնտեղ գտավ մի գեղեցիկ, կաշվե կազմով Աստվածաշունչ, որի վրա ոսկյա տառերով գրված էր իր անունը: Հուզված և բարկացած՝ նա սկսեց բղավել հոր վրա. «Այդքան հարստության մեջ դու ինձ Աստվածաշունչ ես նվիրում»: Նա դուրս

թռավ տնից՝ իր հետ չտանելով Աստվածաշունչը:

Անցան շատ տարիներ: Երիտասարդ տղան կայացավ որպես գործարար, նա ուներ գեղեցիկ տուն և գեղեցիկ ընտանիք: Նա հասկանում էր, որ իր հայրն արդեն շատ ծեր է, և ինքը պետք է այցելի նրան, չէ՞ որ հորը չէր տեսել այն ավարտական երեկոյից հետո: Սակայն մինչև նա կկարողանար այցելել հորը, ստացավ հեռագիր այն մասին, որ հայրը մահացել է և ողջ ունեցվածքը կտակել որդուն: Նա պետք է գնար և տնօրիներ ամբողջ հարստությունը: Երբ նա մտավ հայրական տուն, տխրությունն ու զղջումը պարուրեցին նրա սիրտը: Նա սկսեց աչքի անցկացնել հոր կարևոր փաստաթղթերն ու տեսավ Աստվածաշունչը՝ բոլորովին նոր, հենց այն վիճակում, որում նա թողել էր այն երկար տարիներ առաջ: Արցունքն աչքերին նա բացեց Աստվածաշունչը և սկսեց թերթել էջերը: Նրա հայրը շատ խնամքով ընդգծել էր խոսքերից մեկը. «Ուստի, եթե դուք որ չար էք, ձեր զաւակներուն աղէկ ընծաներ տալ գիտեք, ո՛րչափ աւելի ձեր Հայրը որ երկինքն է, բարի բա-

ներ պիտի տայ անոնց որ Իրմէ կը խնդրեն» (Մատթեոս 7:11): Երբ նա կարդաց այդ խոսքերը, մեքենայի բանալիներն ընկան Աստվածաշնչի միջից:

Նրանց վրա ավտոմեքենաների սրահի նշանն էր, որտեղ վաճառվում

էր այն սպորտային մեքենան, որի մասին ինքը երագում էր այն ժամանակ: Նշված էր ամսաթիվը՝ ավարտական երեկոյի օրը, և գրված էր, որ արժեքն ամբողջությամբ վճարված է:

Ինչքան հաճախ ենք մենք բաց թողնում Աստծու ողորմությունը միայն այն պատճառով, որ այն «փաթեթավորված է» ոչ այնպես, ինչպես մենք ենք սպասում: Չէ՞ որ Աստված մեզ սիրում է, Նա ողորմած է, Նա օգնում է մեզ մեր կարիքներում և ուղարկում է Իր օրհնությունները: Ամեն:

ԻՐԱԿԱՆ ԱՐԺԵՔԸ ԳԻՏԻ ՄԻԱՅՆ ՄԱՍՆԱԳԵՏԸ

Մի օր մի երիտասարդ տղա վարպետի մոտ է գնում և ասում.

- Ես եկել եմ ձեզ մոտ, որովհետև ինձ այնքան անպետք և խեղճ եմ զգում, որ ապրելու ցանկություն չունեմ: Շուրջբոլորս ասում են, որ անհաջողակ եմ և հիմար: Խնդրո՞ւմ եմ, օգնե՛ք ինձ:

Վարպետը, նայելով երիտասարդին, ասում է.

- Ների՛ր ինձ, բայց ես հիմա զբաղված եմ և չեմ կարող օգնել քեզ: Այս պահին մի հրատապ և կարևոր գործ ունեմ անելու:

Մինչ երիտասարդը հուսալքված հեռանում է, վարպետը կանգնեցնում է նրան և ասում.

- Եթե համաձայնես ինձ օգնել իմ գործում, ապա ես էլ ուրախությամբ կօգնեմ քեզ քո գործում:

- Սիրո՞վ,- ասում է տղան՝ կրկին իրեն մերժված զգալով, քանի որ իր խնդրանքը երկրորդական էր համարվել:

- Լավ, ասում է վարպետը՝ ճկույթից հանելով իր ոսկյա գեղեցիկ մատանին: - Չի հեծնի՛ր, գնա շուկայի հրապարակ և անմիջապես վաճա-

Հունվար, 2017թ., N 1 (85)

ռիր այս մատանին, որպեսզի ես կարողանամ պարտքս վճարել: Փորձիր որքան հնարավոր է բարձր գնով վաճառել, և հանկարծ չհամաձայնես այն վաճառել մեկ ոսկեդրամից ցածր գնով: Այդ անելուց հետո որքան հնարավոր է շուտ վերադարձիր:

Երիտասարդը վերցնում է ոսկե մատանին և գնում: Հասնելով շուկա՝ նա սկսում է մատանին առաջարկել տարբեր գնորդների և վաճառողների, ովքեր հետաքրքրությամբ զննում են այն:

Մատանին բոլորին շատ դուր էր գալիս, բայց երբ իմանում էին, որ մեկ ոսկեդրամից պակաս չեն կարող գնել, հիասթափվում էին:

Շատերը նույնիսկ ծիծաղում էին, երես թեքում, և միայն մի ծեր պապիկ սիրալիբ բացատրում է երիտասարդին, որ նրա ասած գինը չափից դուրս բարձր է այդ մատանու համար, և որ այն արժե մի պղնձե դրամից ոչ ավելի:

Լսելով ծերունու խոսքերը՝ երիտասարդը տխրում է ու վերադառնում վարպետի մոտ:

- Վարպետ, ես չկարողացա կատարել Ձեր խնդրանքը, տխրությամբ ասում է տղան, լավագույն դեպքում ես այն կարող էի վաճառել մի քանի պղնձե դրամով, բայց մատանին շատ թանկ արժե:

-Դու հենց նոր շատ կարևոր խոս-

քեր ասացիր,- ասում է վարպետը:- Նախքան մատանին վաճառելը, մենք պետք է պարզենք դրա իրական արժեքը, իսկ այդ գործում մեզ կարող է օգնել միայն մասնագետը՝ ոսկերիչը: Գնա՛, նրա մոտ և պարզի՛ր մատանու իրական արժեքը, սակայն որքան էլ զին սահմանի մատանու համար, հանկարծ չվաճառես:

Տղան հեծնում է ձին և գնում ոսկերչի մոտ:

Ոսկերիչը մատանին երկար զննելուց, կշռելուց հետո ասում է.

- Փոխանցի՛ր վարպետին, որ այս մատանու համար ես այս պահին պատրաստ եմ վճարելու 58 ոսկի: Սակայն եթե նա ինձ ժամանակ տա, ապա ես պատրաստ եմ այն գնելու 70 ոսկով:

- Յոթանասո՛ւն,- ուրախացած բացականչում է տղան և մատանին հետ վերցնելով՝ գնում վարպետի մոտ:

Տեսնելով տղայի ուրախությունն ու ոգևորությունը՝ վարպետն ասում է.

-Իմացի՛ր, տղաս, որ դու հենց այս մատանու նման ես՝ անզին և անկրկնելի: Ինչպես ոսկե մատանին կարող է ճիշտ գնահատվել միայն ոսկերիչի կողմից, այնպես էլ քո իրական արժեքը կարող է հասկանալ միայն «մասնագետը»: Ինչո՞ւ ես կարծում, որ ցանկացած մեկը կարող է հասկանալ ու ճշմարտապես գնահատել քեզ:

ԲԺՇԿԻ ԴԱՐՁԻ ՈՒՂԻՆ

«Այդ օրը համոզված էի, որ մարդ եմ սպանել...»

Ազգությամբ սերբ բժիշկ-մանկաբարձ Ստոյան Ադաշևիչը, որն իր կյանքում կատարել է 48 հազար արհեստական վիժեցում (աբորտ), դարձել է արհեստական վիժեցումների դեմ պայքարի կազմակերպիչը Սերբիայում:

Ադաշևիչը նշում է երկու պատճառ, որոնք օգնեցին իրեն դառնալ կյանքի պաշտպան. ոչ սովորական երազների շարքը և բավական սարսափելի ու տարօրինակ մի ապրում, որն ունեցել է մի օր՝ կատարելով թվացյալ սովորական մի «վիրահատություն»: Այս ամենի մասին նա գրում է իր «Առաջին ժամը» վավերագրական գրքում:

«Երեք ամսական պտուղն արդեն լիովին ձևավորված է, նա ձեռքերի ու ոտքերի վրա ունի մատներ: Նրա օրգանիզմի բոլոր օրգաններն ու համակարգերը զարգացած են: Երեխան ունի մատնահետքեր, շնչում է ամնիոտիկ հեղուկով՝ մոր արգանդում պատրաստվելով կյանքի:

...Դա ինձ համար պետք է լիներ մի սովորական վիրահատություն:

Երեխան 3-4 ամսական էր... Վիրահատության կեսին, երբ կարծում էի, թե տեսնելու եմ ընդամենը ոսկորների մասնիկներ, ձեռքումս տեսա մարդկային սիրտ, որը սեղմվում և լայնանում էր ու բաբախում, բաբախում, բաբախում... Ես կարծում էի, որ կխելագարվեմ: Նայում էի այդ սրտի տրոփյունին, որ գնալով մարում էր ավելի ու ավելի, մինչև որ դադարեց: Այդ օրը ես համոզված էի, որ մարդ եմ սպանել...

Մեզ սովորեցրել էին, որ կյանքն սկսվում է երեխայի առաջին ճիչով, իսկ մինչ այդ պահը մարդկային արարածը նման է կնոջ մարմնում մի սովորական օրգանի, այն նման է կույր աղիքի, և կնոջ մարմնից դրա հեռացումը սպանություն չէ:

Սովորեցրել էին, որ միայն առաջին ճիչն արձակած երեխան կարող է սպանվել, և եթե նա առաջին ճիչը չի արձակել, ապա խոսք չկա սպանության մասին: Ահա թե ինչու, երբ մենք արհեստական վիժեցումներ էինք իրականացնում հղիության արդեն մեծ ժամկետներում, մոր անգանդից

Հունվար, 2017թ., N 1 (85)

հանելուն պես երեխային գլխով ընկղմում էինք ջրի մեջ: Երեխան օդի փոխարեն ջուր էր հավաքում թոքերի մեջ և չէր ճչում: Եվ այդպիսով, դա այլևս սպանություն չէր համարվում: Սարսափելի է, բայց այդպիսին էր մեր մտածողությունը...»:

Այդպիսով, դեռ չծնված երեխայի կյանքը արհեստականորեն դադարեցնելն ու սպանելը բարոյապես «թույլատրելի էր»: Ե՛վ մեկը, և՛ մյուսը «օրինական էր»: Ադաշկիչն ասում է, որ արհեստական վիժեցումների ու հղիության ընդհատման ընդունելիության վերաբերյալ իր կասկածները հաստատվում են մի երազից հետո:

Երազում նա կանգնած է լինում մի գեղեցիկ դաշտում, որը լի էր երեխաներով ու երիտասարդներով. նրանք խաղում էին, ծիծաղում, բայց հենց որ իրեն էին տեսնում, վախեցած հեռու էին փախչում: Եվ մի սև ու սպիտակ հագուստով մարդ լուռ նրան էր նայում:

«Երազը կրկնվում էր ամեն օր, և ես սառը քրտինքը ճակատիս արթնանում էի: Մի գիշեր, երբ երազը կրկնվեց, ես հարցրի այդ մարդուն.

- Ովքե՞ր են այս երեխաները:
- Դրանք այն երեխաներն են, որոնց դու սպանել ես արհեստական վիժեցում անելով և հղիություններն ընդհատելով.- պատասխանեց ինձ նա»:

Այս դեպքերից հետո Ադաշկիչը դիմում է հիվանդանոցի տնօրինու-

թյանն ու ասում, որ այլևս արհեստական վիժեցումներ չի կատարելու: Եվ կյանքի պաշտպան դառնալը մեծ գին է ունենում նրա համար:

«Նրանք կրկնակի կրճատեցին իմ աշխատավարձը, աղջկաս հեռացրին աշխատանքից, իսկ իմ որդուն թույլ չտվեցին համալսարան ընդունվել»:

Այդ ժամանակից սկսած՝ Ադաշկիչը շատ ջանքեր է թափել մարդկանց սրտերն ու մտածելակերպը փոխելու համար: Նա Սերբիայի հեռուստատեսությունում սկիզբ է դրել կյանքի պաշտպանությանն ուղղված վավերագրական հաղորդաշարին: Նրա դարձի ճանապարհը սարսափելի էր, բայց օրինակ՝ շատերի համար: Որքան էլ տարօրինակ է, ինքը՝ Ադաշկիչը, իր կյանքով պարտական է մեկ այլ բժշկի, որն արհեստական վիժեցում կատարելիս սխալ էր թույլ տվել:

Հիմա նա գիտի, թե ինչ ասի այս աշխարհին արհեստական վիժեցումների մասին:

ԹԵՀՄԻՆԵ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Միքելի՛ Աստծու ժողովուրդ, այս ամենը գրում եմ, որպեսզի դուք էլ, իմ ուրախությանը մասնակից լինելով, փառաբանեք Աստծուն Իր կատարած բոլոր հրաշքների համար:

Ես Թեհմինե Չոբանյանն եմ, քսանինը տարեկան, Ավանի եկեղեցու անդամ: Տասներկու տարի հավատքի մեջ լինելով՝ ութ տարի իմ անհավատության պատճառով տառապել եմ մի հիվանդությունից, որի մասին բժիշկներն անգամ գաղափար չունեին: Դիմել եմ շատ մասնագետների, անցել եմ շատ հետազոտություններ, սակայն ամեն բան զուր էր:

Շատ անգամներ վիճակս վատանում էր. կորցնում էի գիտակցությունս, չէի կարողանում հիշել նույնիսկ ամենամոտիկ մարդկանց, ձեռքերս փայտանում էին, շուրթերս ու լեզուս՝ թմրում, ճնշումս իջնում էր մինչև 40, չէի կարողանում խոսել: Շատերն էին ինձ խղճում: Այդ վիճակից վերականգնվելու համար առնվազն երեք օր էր պահանջվում: Վերջին անգամ, արդեն հուսահատված, դիմեցի «Սուրբ Գրիգոր Լուսավորիչ» բժշկական կենտրոնի բժիշկ

Վարոսյանին: Միայն նա կարողացավ ախտորոշել իմ հիվանդությունը՝ պարանոցային շրջանի առաջին կարգի օստեոխոնդրոզ: Այն շատ վտանգավոր էր պարանոցի շարժումների համար. ցանկացած ժամանակ կարող էի ընկնել կոմայի մեջ և չարթնանալ: Վնասվել էին ուղեղը սնող անոթներն ու նյարդերը: Ճիշտ է, դեղորայքի շնորհիվ մի որոշ ժամանակ ցավը թուլանում էր, սակայն դեղորայքի ազդեցությունն անցնելուց հետո նորից նույնը կրկնվում էր, որովհետև դա ոչ թե բուժում էր, այլ ժամանակավոր ցավազրկում:

Դրանից մեկ ամիս անց, կիրակնօրյա հավաքույթի ժամանակ շատ վատ վիճակում, արցունքն աչքերիս կանգնած էի, երբ ինձ մոտեցավ մեր խմբի պատասխանատու եղբայրը և հարցրեց.

- Ինչպե՞ս ես, քույր ջան:

- Այնքան վատ, որ չէի ուզում հավաքույթի գալ,- պատասխանեցի ես:

- Քո՛ւյր ջան, ինչո՞ւ չես ուզում բժշկվել, հավատքդ չի՞ հերիքում: Արի մոտենանք հովիվ եղբորը, թող քեզ համար աղոթի, որ ազատվես այդ հիվանդությունից:

Այդ խոսքերը շատ խիստ կպան

Հունվարի, 2017թ., N 1 (85)

սրտիս: Ես հասկացա, որ ինձ կարող է բուժել միայն իմ Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Բրիստոսը: Հավատքով աղոթեցի, ու ես բժշկվեցի: Հավատացե՛ք, մեզ միայն մանանեխի հատիկի չափ հավատք է պետք ունենալ, և հենց այդ հավատքով էլ ես բժկվեցի:

Այդ աղոթքից հետո իմ կյանքում ամեն բան փոխվեց: Փառք եմ տալիս

Աստծուն այն մեծ հրաշքի համար, որ կատարեց իմ կյանքում՝ ինձանից վերցնելով անհաղթահարելի թվացող այդ հիվանդությունը:

Հուսացեք միայն մեր կենդանի Աստծուն, և Նա ձեզ ամոթով չի թողնի:

Թեհմինե Չոքանյան

Հետաքրքիր պատահար

Մի տիեզերագնաց պետք է գլխուղեղի վիրահատության ենթարկվեր: Երբ նա գնում է բժշկի մոտ, բժիշկն ասում է.

- Եկե՛ք աղոթենք Աստծուն, որ պեսզի վիրահատությունը բարեհաջող անցնի:

Տիեզերագնացը նրա այդ առաջարկին պատասխանում է.

- Ես բազում անգամներ եղել եմ բաց տիեզերքում, բայց ոչ մի անգամ չեմ տեսել այնտեղ Աստծուն:

Բժիշկը պատասխանում է.

- Ես արդեն երկար տարիներ կատարում եմ գլխուղեղի վիրահատու-

թյուններ, բայց այնտեղ երբեք որևէ միտք չեմ տեսել...: Ես սա ասում եմ նրա համար, որ կան շատ բաներ, որոնք մենք չենք տեսնում, բայց դա չի նշանակում, որ դրանք իրականում գոյություն չունեն:

«Հաւատքը յուսացած բաներուն հաստատութիւնը ու չերկցած բաներուն ապացոյցն է: Վասն զի անով առաջինները վկայութիւն ընդունեցին: Հավատքով կիմանանք թէ աշխարհի Աստուծոյ խօսքովը հաստատուեցաւ ու աներևոյթ բաներէն այս երկցածները եղան»:

Եբրայեցիս 11:1-3

Հարգելի՛ ընթերցողներ, նախորդ՝ ք.11(84) համարում տպագրված «Ո՞վ կարող է Տիրոջ նման...» բանաստեղծության հեղինակի անունը սխալմամբ տպագրվել է Սիոյան Գորիս: Բանաստեղծության հեղինակը Հասմիկ Դավթյանն է: Հայցում ենք ձեր և հեղինակի ներողամտությունը:

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճախաբ Իրեն ու փրկության ունենաք:
Այդ մասին հովհաննիս 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արվեց, որ ով
Նրան հաճախա չկորցի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյբուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Ծամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

«Եւ Տէրը միշտ քեզի առաջնորդութիւն պիտի ընէ, ու քու հոգիդ երաշտութեան արեւն պիտի կշտացնէ, եւ ոսկորներդ պիտի զօրացնէ. ու դուն ջրարբի պարտէզի պէս եւ ջուրը չպակսող աղբերակի պէս պիտի ըլլաս»:

Եսայա 58:11

«Ասով գիտենք թէ մենք անոր մէջ կը բնակինք, ու անիկա մեր մէջ, որ իր Հոգիէն մեզի փութաւ: Եւ մենք փեսանք ու կը վկայենք որ Հայրը իր Որդին դրեց աշխարհի Փրկիչը ըլլալու»:

Ա Հովհաննու 4:13,14

«Ու Տէրոջմով ուրախացիր, և անիկա կու փայ քեզի քու սրտիդ խնդրուածքները»:

Սաղմոս 37:4

«Եւ Տէրը պիտի ճանչնար, ու զանիկա ճանչնալու ետեւ պիտի ըլլանք. Անոր կըրը արշալոյսի պէս պատրաստուած է, ու անիկա մեզի պիտի գայ անձրեկի պէս. երկիրը թրջող վերջին անձրեկին պէս»:

Ովսիա 6:3

«Գողը չգար, միայն թէ գողնալու և սպաննելու ու կորսնցնելու համար. եւ եկայ որ կեանք ունենան, և ալ աւելի ունենա»:

Հովհաննու 10:10

«Վասն զի անիկա ծարւած հոգին կը յագեցնէ, ու անօրեցածը բարութիւնով կը լեցնէ»:

Սաղմոս 107:9